

مولوی، دیوان شمس، شماره ۵۰۴

خیز که امروز جهان آن ماست
جان و جهان ساقی و مهمان ماست

در دل و در دیده دیو و پری
دبدبه فر سلیمان ماست

رستم دستان و هزاران چو او
بنده و بازیچه دستان ماست

بس نبود مصر مرا این شرف
این که شهش یوسف کنعان ماست

خیز که فرمان ده جان و جهان
از کرم امروز به فرمان ماست

زهره و مه دف زن شادی ماست
بلبل جان مست گلستان ماست

کاسه ارزاق پیایی شده‌ست
کیسه اقبال حرم‌دان ماست

شاه شهی بخش طرب ساز ماست
یار پری روی پری خوان ماست

آن ملک مفخر چوگان و گوی
شکر که امروز به میدان ماست

آن ملک مملکت جان و دل
در دل و در جان پریشان ماست

کیست در آن گوشه دل تن زده
پیش کشش کو شکرستان ماست

خازن رضوان که مه جنت‌ست
مست رضای دل رضوان ماست

شور درافکنده و پنهان شده
او نمک عمر و نمک‌دان ماست

گوشه گرفتست و جهان مست اوست
او خضر و چشمه حیوان ماست

چون نمک دیگ و چو جان در بدن
از همه ظاهرتر و پنهان ماست

نیست نماینده و خود جمله اوست
خود همه ماییم چو او آن ماست

بیش مگو حجت و برهان که عشق
در خمشی حجت و برهان ماست